

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. In quo præactæ assertiones secundæ probato fit ex Christi Domini
verbis Ioannis ultimo pro[la]latis ad Petrum: Pasce oves meas: pasce
agnos meos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Sacerdotij Regalis, seu vicariatus Christi iudicium super Regijs quoque & Imperatorijs, lineæ *supernaturalis moralitate* necessariò supervestiendis legibus, & consequenter super *Civilibus* ex harum normâ decidendis causis quibuscumque, superextenditur, non quidem *directè ac per se*, sed *indirectè & materialiter*, quatenus scilicet Summi Oecumenici Pastoris officium requirit, providere, ne quid à jure *Divino seu naturali*, seu *positivo* distortum irrepat, siquidem deviatum a naturali æquitate, subsistere nequeat, quin habeat repugnantiam cum fine salutis æternæ, honestatæque etiam *supernaturali*, ipsiusque Religionis sanctæ decore. Sub quâ adeo repugnantia *formalitate*, si quando in legibus *Civilibus* interveniat, illæ ceu *objectum materiale*, necessariò subesse debent iudicio Pontificiæ autoritatis, ad *Quodcumque in terris Morale*, ceu *ordinabile in regnum cælorum* protensæ.

S. III.

*In quo præfatæ assertionis secundæ**Probatio fit ex Christi Domini verbis*Ioannis ultimo prolatis ad Petrum: *Pasce oves meas: Pasce agnos meos.*

18. **N**Am primò, quam Christus Dominus cit. *Matth. 16. cap.* clavium potestatem promiserat Petro, intrâ Ecclesiam ad finem mundi usque duraturam, successione ordine, eam post gloriosam resurrectionem sub præadductis verbis *actualiter* contulit eidem Apostolorum Principi. Hæc namque pascendi potestas ita habet respectum ad singulos Christi fideles, verbo Dei, & correctione salutiferâ pascendos, ut simul habeat ordinem ad publicum Ecclesiæ regimen, Ecclesiamque sanctam, ceu *Mythicum Christi Corpus*, ac Regnum, publicâ adeo autoritate pascendum, sicque gubernandum ad communem sacræ Religionis utilitatem. Cui proinde publici quoque regiminis, seu Christiani regni ordini subduntur, quotquot sunt Christi oves seu agni. Quis ergo Reges Christianos ab hoc Christi ovium ordine, ac regimine etiam publico, exclusos velit, dum tamen Christus nullam suarum ovium, caractere nempe Christianitatis in Baptismate insignitarum, ab illo Pastoralis munere, publici Ecclesiæ sanctæ regiminis normam præferente, exclusam voluerit?
19. Neque pro *secundo* trias movere, fas est, ex verbo *Pasce*, quasi hæc vox mitior videretur, quam ut regiminis publici coercitivam etiam potestatem denotaret. Etenim Psalmi *vigesimi secundi versus primus*, qui in Vulgatâ ita legitur, *Dominus regit me*, in alia versione hinc constat verbis, *Dominus pascit me*, claro ad eò argumento, verbum *pascendi* esse aptum, significare publici quoque regiminis auctoritatem. Hanc verò significationem habere locum in illis Christi ad Petrum prolatis verbis, evincitur ex hoc, quòd sub illis collata fuerit ipsissima illa auctoritas, quæ *Matthæi 16.* fuerat à Christo promissa Petro sub clavibus regni cælorum, cum *indefinitâ* potestate ligandi

ac solvendi *Quodcumque in terris Morale*. At huiusmodi solentis solvendi & ligandi auctoritas, obtinens ordinem ad regnum cælorum Militantis etiam Ecclesiæ, Hierarchicam publici quoque regiminis normam, uti sacra Fides docet, præferentis, non potest non esse iurisdictionis, cuius sphaera complectatur universam *Moralitatis* lineam *indefinitè*, absque ullâ proinde exceptione spectatam, atque ad eò quidquid in Regiæ potestatis vel ad certum subiectum applicabilitate, vel publici regiminis est *moralitatis*, sinu suo ambientem.

Neque pro *tertio* juvat, quòd sub Concilio Tridentino aliqui Galli objiciebant, verba illa, *Pasce oves meas*, complecti singulas duntaxat Christi oves, *Divisim*, non verò *Collectim* spectatas, quâ *constituente unam Christi Ecclesiam*. Hoc namque objiciebatur, ne inde probari possit Papæ super Concilio universam Ecclesiam repræsentante, sicque oves Christi *collectim* in Episcopis complectente superioritas; de quo puncto agemus *sequenti articulo*. Interea sermo hic est de Regibus *figillatim* spectatis, qui si oves Christi audire velint, utique comprehenduntur etiam sub illis verbis, Petro, ejusque successioribus discretè concedentibus potestatem pascendi, sive regendi universas Christi oves, ex auctoritate protensâ super *Quodcumque in terris Morali*, in Ecclesiæ tam Militantis, quam Triumphantis cælorum regnum ordinabili, à quo *Moralitatis* ordine turpe esset, Christianorum Regum quamcumque, publici quoque Regiminis functionem, ipsiusque etiam Regiæ ad hoc subiectum applicabilitatem excipere.

Quòd si igitur pro *quarto* Rex Christianus non in suâ duntaxat personâ extra sacrosancti regiminis Ecclesiastici, ceu universali Christi ovium pascui, limites aberret, sed alios in super Christi fideles ab hoc Christi ovium grege abducat, imò ipsam Christi Ecclesiam quoad publicum sacræ Religionis propagandæ, atque conservandæ conforme Divinitus constitutum regimen infestet, ejus jura invertat, unitatem Fidei conturbare nitatur, seu ejus perturbatores tueatur, atque defendat, sanctamque Religionis publicæ pacem evertere moliat, quomodò talis Rex, Christianitatis caractere insignitus, quoad omne id, quòd in se super terram *Morale* est, respiciens Regnum cælorum, ejusque claves, non subiacebit, haud privatæ duntaxat correctioni, sed publicæ etiam Oecumenici supremi Pastoris correptioni?

Id pro *quinto* confirmatur ex Bonifacij VIII. Constitutione *Extravagante. Vnam sanctam. De majoritat. & obedientia*. Cujus summa in hanc argumentationem reduci potest. Quando Christus Petro, ejusque successori dixit? *Pasce oves meas*; intelligantur eidem commissa universæ Christi oves, eisque ad eò de necessitate salutis, credere, quòd Romano Pontifici, ceu Petri successori, sublit omnia humana creatura in Ecclesiæ unitatem congregata sub uno Capite Christo, ejusque Vicario. Sub eâ autem Pastoralis muneris potestate continentur duo gladij, *spirituales* videlicet ac *temporalis* auctoritas:

thoritas: Christo Domino, ubi Apostoli dixerant: *Ecce duo gladij hic* (id est in Ecclesia) respondente: *Satis esse*. Inter quos adeo binos gladios temporalis potestas fuit à Christo designata: *Allegoricè*, quando dixit ad Petrum: *Converte gladium tuum in vaginam*. Ex hoc namque evincitur, non spirituales duntaxat, sed etiam temporalem potestatem, subesse authoritati Ecclesie, sub eà quidem differentià, ut ille potestatis spiritualis gladius manu sacerdotis, hic vero temporalis potestatis gladius manu Regum, sed ad nutum & patientiam sacerdotis, sit exerendus.

23. Pro sexto firmatur id ipsum præacta *Extravagantis* argumento in hanc formam redacto. Etenim gladium esse sub gladio, & temporalem authoritatem quoad sui exercitium, subijci spirituali potestati, evincitur etiam ex illa Apostoli sententià, quò dicitur non esse potestas, nisi à Deo, quæ autem à Deo sunt, ordinata esse. In vi cuius prout ordinationis Divinæ, oportet, ut eatenus gladius sit sub gladio, quatenus potestas temporalis, utpote inferior, per spirituales, seu superiorem potestatem reduci debet in supremam: sicque adeo potestas terrena, si deviet, judicanda est à potestate spirituali.

24. Pro septimo igitur ex dicta *Extravagante* in hunc modum concludere tandem licet. Quandoquidem inter universas Christi oves Romano Pontifici, seu Petri successori commissas, reputentur etiam Reges Christi charactere insigniti, sub potestate autem pastoralis per Christum suo Vicario Petri successori concessa, continentur duo gladii, authoritatis spiritualis & temporalis, eà tamen cum subordinatione, ut potestas terrena tanquam inferior, per spirituales, seu superiorem, reducenda sit in supremam. Icti cò manifestum jam extat ex sacræ Scripturæ textibus, in præacta *Extravagante* deductis, Reges cum suæ potestatis gladio, quoad huius exercitium, subesse Romani Pontificis spirituali authoritati.

25. Nec obstat pro octavo, quòd in *Clementina Meruit*. De privilegijs. caveatur, per istam Bonifacij VIII. *Extravagantem*, nullum generari præiudicium Galliarum Regi ac Regno, seu Regnicolis Galliarum, ita ut in vi huius Bonifacianæ *Extravagantis* amplius subijciantur Ecclesie Romanæ, quàm antea existebant, sed in eodem intelligantur esse statu, quo erant ante præfatis definitionem.

26. Nam totum hoc concedendo, ita licet argumentari. Nempe dici nullatenus potest, quòd præiudicium aliquod sit à Bonifacio VIII. illatum, dum Rex Franciæ cum universis Regnicolis suis computatur inter oves Christi. At potestas pastoralis super universas Christi oves protensa, ex Christi instituto, continet duos gladios, potestatis scilicet spiritualis & temporalis, ita ut hæc sit quidem in manu Regum, ad nutum tamen, & patientiam sacerdotis exerenda. Nequit verò, quòd ex Christi instituto est sancitum, non esse antiquius illa Bonifacianà constitutione. Nihil ergo istorum à Clemente V in *Clementina Meruit*. est correctum: quippe cum illa præcisè statuatur, quòd per Bonifacij VIII. *Extravagantem* unam sanctam, nul-

lum Regi, Regno, & Regnicolis Franciæ debeat generari præiudicium, ita ut isti amplius exinde sint subijcti Romanæ Ecclesie, quàm antea existebant, sed intelligantur in eodem esse statu, quo erant ante definitionem præfatis.

27. Quo sic constituto, pro nono licet taliter argumentari. Nempe illa definitio Bonifacij VIII. in eo se tenebat, quòd ex ipso iure Divino sanxerit subordinationem gladij temporalis erga gladium potestatis spiritualis, ita ut, si illa deviet à recta ratione, sit iudicanda à potestate spirituali. At istud spirituale iudicium Oecumenici Ecclesie Pastoris potestati concessum, subsistit ex vi clavium Ecclesie, Petro, eiusque successoribus commissarum in tantum, ut, quodcumque ligaverit, vel solverit super terram, sit vel ligatum, vel solutum in celo. Eo ipso autem, quòd Regiæ potestatis exercitium ita sit super terram, ut in Christiano Rege dicat ordinem ad regnum cælorum, oportet, ut sub respectu lux ad æternam salutem, seu sacræ Religionis utilitatem publicam ordinabilitatis, sit inter illa *Quæcumque*, quæ super terram continentur sub Oecumenicâ clavium potestate seu solvendi, seu ligandi. Quoad hanc igitur potestatis Regiæ erga authoritatem Oecumenicam Summi Pontificis, subordinationem, illa Bonifacij VIII. *Extravagans* nullum præiudicium generavit Regi, Regno, & Regnicolis Franciæ, sed hos relinquens in statu, in quo vi Juris Divini, ante eam definitionem fuerant, non potest quoad debitam illam respectu Romanæ Ecclesie subordinationem ac subjectionem, per dictam *Clementinam Meruit* esse correctam.

28. Hinc pro decimo istam Regum Christianorum erga Romanos Pontifices subjectionem isto adhuc sæculo, nempe Anno 1615. adversus Oratores Ordinis Popularis in Comitij generalibus Franciæ, strenuè asseruerunt Cleri & Nobilitatis Ordines, Cardinale Perronio horum nomine firmante eandem subordinationem quàm plurimis exemplis; prout videre licet apud Gabrielem Bartholomæum Gramondum sacri Regij Consiliorij Senatorem, & Parliamenti Toloiani Præsidem sub actis dicti anni 1615.

29. Sic ergo inducitur ibidem ex Cleri, & Nobilitatis Franciæ manda to diservisse præfatus Cardinalis. Constat, exemplis plena esse historiarum volumina, quibus confirmatur Summæ Sedis in Reges potestas à fide degeneres. Ita Euphemum Patriarcham Constantinopolitanum Anastasio Imperatori negasse obsequium, & fidem, donec Concilio Chalcedonensi subscripsisset. Ita eidem Imperatori in Eurychis hæresim relapsò, restitisse acriter Symmachum summum Pontificem, ita Clotarium Regem Gallorum, ob scelus immane in Ecclesia Dei, nec luctu patrum, post mundatum sanguine innocenti altare, fuisse pœnas arbitrio Summi Pontificis condignas culpæ. Ita Iustinianum secundum; ita Philippicum Imperatores à Sergio & Constantino Summis Pontificibus multatos. Ita Leonem Isauricum Imperio dejectum Gregorij II. decreto, quia Iconoclastarum hæresi infectus, dogma propugnabat exemplo, & vi. Ita Carolum Magnum evedum ad Imperium Occidentis ope Romanæ Sedis.

Ita Childericum Regno dejectum: ita substitutum homini per otium enervi, fastigique Regiæ dignitatis impari Pipinum, assensu Sedis Apostolicæ, quam à Gallis consultam, tradunt historiæ monumenta. Ita Fulconem Archiepiscopum Rhemensem intentasse Carolo Simplici minas, velut clienti suo. Ita Philippum primum Gallorum Regem, semotum ab Ecclesia Dei, adulterij manifestam palam commissi, post repudiatam sine causâ uxorem, eventumque in solium pellicem, quâ utebatur ut suâ, marito superstiti. Ita Gregorium septimum sacris interdixisse Henrico IV. Imperatori, subditisque solvisse obsequij nexu. Ita excommunicatos Philippum Augustum Gallorum: Ioannem Anglorum Reges. Ita Ottonem Imperatorem: ita Rymundum Comitem Tolosanum, quorum hic per seordiam in Albigenisim hæresim lapsus, succubuit Pontificiæ potestati, in augmentum Gallici Regni, cui Comitatus Tolosanus adjunctus est dono Provincialium. Ita fidei sacramento solutos olim ab Innocentio IV. Frederici Imperatoris subditos, debitum Lugdunensi tunc Concilio fulmen. Ita dejectum Petrum Aragoniæ Regem, Martino Pontifice procurante, ob insaniam horrendam laeniæ, cui à Vesperis Sicilianis nomen. Ita ab Urbano V. contra Petrum Crudelem, (id illi nominis à sevitia datum) Castellæ Regem, indictam, promulgatamque excommunicationem, quia hæreticus, Ecclesiæque Orthodoxæ hostis erat.

30. Ex isthac proinde Perronij, seu Cleri potius & Nobilitatis Franciæ peroratione fas est, pro undecimo ita concludere. Cùm manifestum jam liqueat, Primam, de quâ hic agitur, moderni Gallicani propositionem à tertio Populari Ordine in Generalibus hujus sæculi anno scilicet 1675. celebratis Comitibus assertam, constanter rejectam ac refutatam fuisse tam à Clero, quàm Nobilitatis Ordinibus, mirum profectò est, Galliæ Episcopos in suo Parisiensi sub annum 1682. habito Conventu, à pristino Gallicano Clero deservisse in apertam Status Ecclesiastici perniciem, dum, si quæ deinceps Ecclesijs intentarentur præjudicia, nulla jam autoritas Regem, ejusve ministros in Jura Ecclesiastica involantes, cohibere posset.

§. IV.

In quo Ecclesiastica supra Reges autoritas sit probatio ex 2. Paralip. 26. capite.

31. Hoc in loco legitur Ozias sanctuarium ingressus, adolevisse incensum super altare thymiamatis, Azariâ summo Pontifice, & sacerdotibus octoginta resistentibus, eumque leprâ percussum festinatò expellentibus, exindeque loco ipsius à regimine dejecti, populum gubernante Ioathan ipsius filio, qui successit in regnum. Hunc igitur sacrum locum cum Deuteronomij sacris textibus supra §. 2. expressis conferendo, hunc in modum licet argumentari. Quia nempe Veteris Testamenti sacerdotibus potestas erat, per Verbi Divini interpretationem formandi ac ferendi sententiam super veritate judicij, causam etiam Civilem, imò & Criminales concernentis. Ex præallegatis Deuteronomij sacris textibus à fortiori dicendum est, id sacerdotium habuisse talem au-

thoritatem super causis spiritualibus Veteris Testamenti, qualis erat Ozias arrogata præsumptio, ut templum Domini ingressus, adoleret incensum super altare Thymiamatis. Super hac igitur Divini ordinis transgressione, non ex privato duntaxat, sed sacerdotalis autoritatis publico iudicio, Azarias sacerdos, unâ cum reliquis octoginta sacerdotibus, ferebat sententiam, positivè resistendo, sicque autoritativè dicendo: Non est tui officij Ozia, ut adoleas incensum, sed sacerdotum, qui consecrati sunt ad hujusmodi ministeriû. Quòd si ergo in Nova Lege contingeret, Regem quempiam Christianum involare in jura sacerdotij supremi, Ecclesiæque sanctæ pacem, ejusque supremam autoritatè iniquis machinationibus perturbare, ac pessumdare, imò sibi met arrogare & usurpare; an minus dixeris esse in Novæ Legis, ac in Antiqui Fœderis summo Sacerdote autoritatis, ad pronuntiandum judicialiter super talis Regis quantumvis supremi arrogantia?

Pro secundo lubens equidem dabo, Azariam summum sacerdotem non exauthorasse Regem Oziam in tantum, ut ipsi adimeretur Regiæ potestatis jus quasi radicale, exutus tamen fuit ejus exercitio. Nec porò dicere fas est, regiminis publici administrationem Regi Ozias ademptam fuisse, non tam ex sententiâ summi sacerdotis, quàm per consequentiam duntaxat, quòd à Domino percussus leprâ, exinde à consortio hominum separatus degeret. Nam sacerdotis expressis verbis ait: Azariam cum sacerdotibus, ubi vidisset, lepram ex Ozias Regis fronte apparere, festinatò eum expulisse, non aliâ utique, quàm autoritatis publicæ sacerdotio annexæ potestate: ex quâ nempe autoritate juxta Levitici 13. caput penes sacerdotem stabat arbitrium separandi leprosum. Quòd aded Azariæ summi sacerdotis arbitrium erga Regem Oziam, non operabatur localem duntaxat ab hominum consortio separationem, sed formalissimam à regimine avulsionem, ita ut jure Regio penes ipsum habitualiter adhuc subsistente, ejus tamen exercitium ipsi abrogaretur in tantum, ut Ioathan filius ipsius judicaret ex tunc populum non patris nomine cùm de hoc nihil dicat sacra Scriptura, sed absolutè absque illius erga Oziam in gubernando Regno dependentiæ mentione, asseveret; Ioathan ex tunc rexisset domum Regis, & populum terræ.

Hinc pro tertio concludere licet. Sicuti ergo quisque privatus leprosus arbitrio sacerdotis erat à consortio hominum separandus, ibi n. veluti Civiliter mortuus, adeoque jure Civilis societatis spoliat; sic Ozias Regis per sacerdotis summi arbitrium, ab humano consortio separatio, facta erat etiam quoad Politicam cum subditis communionem avulsionem, Regiæque aded potestatis vel per se, vel per alium, seu vicarium suum exercendæ spoliationem: cùm cæteroqui nō tam Ioatham, quàm Ozias pater dicendus esset illo adhuc tempore regnasse. Quia proinde summi in Antiquo Fœdere sacerdotis judicialia potestas se protendebat super Regis Ozias, sacerdotale munus sibi arrogantis, scelerè, ejusque leprâ à Deo percussis, quoad Civilem quoque & Politicam